

Beszámoló

Egy verseskötet-tervvel pályáztam a Communitas Alkotói Ösztöndíjra irodalom kategóriában, aminek a *Szakadások* munkacímet adtam. A terv sokat változott, fejlődött azóta. A végleges kötet idén júniusban a budapesti Könyvhéten fog megjelenni a FISZ könyvek sorozatában, a Fiala Írók Szövetsége gondozásában. A kötet végleges címe az *Ópia*, egy felnövéstörténet, halál és traumafeldolgozás. A kötet mottója, édesapám búcsúlevele adja meg a történet keretét. A versek mellett napló és álomfeljegyzések találhatóak a kéziratban amik szorosan kapcsolódnak a szöveg nyelvi és kepi világához. Ezenkívül illusztrált kötetről beszélünk, több, a versekhez kapcsolódó illusztráció is megjelenik, amiket Kuszto Juli képzőművész készített a kötet világa alapján.

A támogatás biztosította számomra a munkához szükséges körülményeket, fogyó-, és technikai eszközöket, a munkához kapcsolódó inspiráció, vagy a kutatás eszközeként használt könyvek, filmek beszerzését, az utazások, elvonulások, mindennapi kiadások költségeit, az elmúlt év tapasztalatainak köszönhetően megtanultam figyelmemet egyszerre több projektnek szentelni (párhuzamosan színházi előadásokon dolgoztam), több síkon gondolkodni és összefüggéseket felfedezni, időmet a lehető legmaximálisabban kihasználni és beosztani, kapcsolattartási készségeim is sokat fejlődtek. Mindez hatással volt az írásművészetemre, ami sokat alakult, fejlődött, kidolgozottabbá vált. Egyre tudatosabban tudom összehangolni a tartalmi mondandót a formai, dramaturgiai, esztétikai eszközökkel, sokszor más művészeti ágak szerzett ismereteimet felhasználva.

FÜGGELÉK

Nagy Gabriella reflexiói a verseimről, a litera.hu-n megjelent, költészet napi összeállításból: *A sepsiszentgyörgyi születésű költő, Kali Ágnes versei egy ökölrel összetört tükör szilánkjaira emlékeztetnek, melyeket vérző kézzel próbálunk újra egymás mellé illeszteni. Mintha egy ilyen törött tükörből látná magát és a világot. Elcsúszott illesztések, hiányzó darabok, sérült foncsor, a kép töredékes, olykor torz, de rendkívül intenzív, amit látni enged. Ezeknek a verseknek az igazi erejét a hallgatásuk adja. A radikális sorok mögötti néma mondatok. Kali Ágnes világában sebet üt, ami megtörtént, és ugyanilyen traumatikus esemény annak*

kimondása. Mert minden lényegi kimondhatatlan, irtózatossal erővel feszít mégis, feltörni vágyik, képeket, nyelvet keres magának, majd elhal névtelen. Tél van, szívünk pávatoll.

Válogatás a kötetben megjelenő, az elmúlt évben íródott verseimből:

- **mindegy**

a szünetek jók, lezárni ezt-azt,
megbocsájtani,
kianalizálni a mániáidat,
ígéreteket tenni: hogy többet ilyet sosem,
hogyan ezentúl másképp lesz.

két Lolita és négy Antigoné,
tetovált arcú nők, miközben gyereket temetnek,
ilyesmik jutnak eszembe most róla.
rájátszások és olcsó közterek.

ha nincs baj, csinálnod kell egyet.
kinézni a kocsmában, hajnalig beszélni,
sírva ölelni, de ma sem találta meg,
mától csak még jobban hiányzik.
nem szív be, már rég vége lenne,
nem enged el, már rég vége lenne.

befejezetlen utak, végtelen vasútállomások,
instant kávé, utolsó lejes cigik idegenektől,
a vonatok mindig késnek,
mindig túl hamar vagyok valahol.
jók ezek a rögök, hogy még meg tudnak akadni,
hogyan tudok veszteni.
azt akarom, hogy higgye el,
nekem már tényleg mindegy.

kacagásába remegett a föld, ahogy elindult,
hátról figyelt, várt, hogy szárnyra váltson,
azt tudta, hogy a játszmáért érdemes,
azt nem, hogy a játszma mindig végre megy.

- **szeretném szépen**

mindketten hibáztunk.

én nem vittem kulcsot, te kizártál éjszakára.

a reggeli rádióadás visszamorajlik a lépcsőház falaiból:

ez lesz az év leghidegebb éjszakája.

igazából nem fázom, csak szeretném szépen befejezni,
ha kell itt, ebben a morjlásban.

a karom hiába emelem, persze, hogy nem lesz világosság,

a mozgásérzékelő nem lát, jó volna végleg hazatalálni,

magára hagyni ezt a sötétséget,

de már betöltöttem szorongással,

és ebben különbözünk, látod,

én szeretném megvárni a reggelt, amíg meleg lesz,

és a nap kiolvasztja

a falakba fagyott litániát.

ez az év leghidegebb éjszakája,

most fagyok meg, szeretném szépen,

de rajtam kívül van –

számolok a következményekkel.

- **FÖLDSZINT**

Nézd ahogy migrénbe borul a vasárnap.
Köd és halott fák szaga –
a sötétség minden lakásba máskor érkezik.

Nézd, ahogy csukott ablakok mögött
lányok kinőtt ruhákban öklendezik vissza
a melegített tejet,
a tévében Szulejmán, az asztalon Müller Péter Szeretetkönyve,
üres cigisdoboz, rivotril.
Az anyák belealudtak a szomorúságba,
az apák egy ortodox freskón szállnak pokolra épp.

Jegyezd meg jól ezt a hideg paneltömböt,
a végtelen lakást, családmentes otthonod.

Enyhíts a körülményeken:
adj nevet a pincébe, savanyúságok mellé kölykező
kóbor macskáknak.